

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. Първомай, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЪРВОМАЙ, ПЪРВИ СЪДЕБЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Радина В. Хаджикирева

при участието на секретаря Венета Ж. Хубенова
като разгледа докладваното от Радина В. Хаджикирева Административно
наказателно дело № 20235340200168 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от П. В. В. против Електронен фиш Серия К № 6179734,
издаден от ОДМВР – Пловдив, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т.
4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено
административно наказание „глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл. 21, ал. 2,
вр. чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В жалбата и в допълнително писмено становище се излагат конкретни
съображения за незаконосъобразност и неправилност на ЕФ, като се моли за неговата
отмяна.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Приложено
е писмено становище, в което са изложени съображения за правилност и
законосъобразност на електронния фиш, като се прави искане същият да бъде
потвърден.

Съдът, като съобрази доказателствата по делото, поотделно и в тяхната
съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана
страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява
процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 15.07.2022 г. в 15:11 ч. в с. Бяла река, ул. „5-та“ до номер 60, общ.
Първомай, обл. Пловдив жалбоподателят П. В. В. бил заснет да управлява собствения
си лек автомобил „Хонда Акорд“ с рег. № *** със скорост на движение от 87 км/ч при
разрешена скорост от 50 км/ч. Движението му с посочената скорост било заснето с

преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1 с фабричен номер № 120CCE0. Стойността на измерената скорост от техническото средство била 90 км/ч, като след приспадната максимално допустима грешка от „минус“ 3 км/ч била установена стойност на скоростта на движение от 87 км/ч, при което било изчислено, че е налице превишаване на разрешената скорост с 37 км/ч.

За това деяние и на основание чл. 189, ал. 4, вр. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП против жалбоподателя П. В. В. бил издаден електронен фиш Серия К № 6179734, с който му било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Описаната фактическа обстановка съдът приема за установена въз основа на събраните по делото и непротиворечиви доказателства: снимковия материал от автоматизираното техническо средство, Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126, Протокол за използване на АТСС с рег. № 325p-6993/15.07.2022 г., разпечатка от базата данни за собственост на МПС, справка за нарушител/водач, Заповед № 317з-11675/31.12.2021 г. на Директора на ОД на МВР – Пловдив, Заповед № 8121з-172 от 29.02.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121з-931/30.08.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, писмо от Център за специализация и професионална подготовка – Пазарджик от 03.06.2022 г., Ръководство за работа със СПУКС от потребителите-оператори за техническо средство видеокамера модел: ARH CAM S1, както и от постъпилото писмо от Община Първомай.

При така установената фактическа обстановка и след като извърши служебна проверка на законосъобразността и правилността на атакувания ЕФ, съдът намери, че са налице основания за неговата отмяна по следните съображения:

От събраните и проверени по делото доказателства се установява, че на описаните в ЕФ време и място – на 15.07.2022 г. в 15:11 ч. в с. Бяла река, ул. „5-та“ до номер 60, общ. Първомай, обл. Пловдив, жалбоподателят П. В. В. е управлявал собствения си лек автомобил „Хонда Акорд“ с рег. № ***. Според приложения снимков материал той се е движил със скорост от 87 км/ч в населено място, където при избиране скоростта си на движение на водача е било забранено да превишава скоростта от 50 км/ч.

Съгласно Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата издаването на електронен фиш за налагане на административни санкции за нарушения на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП е допустимо и когато нарушенията бъдат установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство или система, каквато е и системата в настоящия случай. Според цитираната по-горе наредба, за да е законосъобразно използването на мобилно средство за видеоконтрол, следва да са налице следните условия: използваното техническо средство да е от одобрен тип и да е вписано в регистъра на Българския институт по метрология; техническото средство да е преминало през последваща метрологична проверка; автоматизираното техническо средство да е използвано съгласно инструкцията на производителя и изискванията, посочени в удостоверението за одобрен тип; да са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., като надлежно е попълнен Протокол за използване на Автоматизирано техническо средство или система.

В тази връзка съдебната практика трайно приема, че всяко едно от гореизброените изисквания е императивно, като само при кумулативната им наличност използването на АТСС е законно, а липсата на което и да е от изискванията опорочава процедурата и предполага отмяна на наложената санкция.

Съдът в изпълнение на задълженията си по чл. 13, чл. 14 и по чл. 314, ал. 1 НПК за цялостна служебна проверка на законосъобразността и обосноваността на електронния фиш е дал указания на въззиваемата страна за попълване на делото с необходимите доказателства, като с разпореждането на съдията-докладчик от 21.12.2023 г. е указано да бъде представен протокол за извършена проверка на техническото средство, като е определен и срок за това действие. В тази връзка Началникът на РУ – Първомай е уведомил съда, че към момента протоколът не е наличен при тях. С протоколно определение от 23.01.2024 г. е дадена последна възможност на въззиваемата страна до датата на следващото съдебно заседание да представи изискуемия документ, като до приключване на въззивното съдебно следствие същият не е представен. Това е крайният момент, до който страната е могла да установява тези съставомерни обстоятелства, като след приключването на съдебното следствие пред въззивната инстанция, евентуалното му по-късно представяне е недопустимо.

В случая използваното техническо средство е от одобрен тип, но, както беше посочено по-горе, по делото не са представени доказателства, удостоверяващи, че процесното АТСС, с което е измерена скоростта на автомобила, е преминало последваща проверка. По силата на чл. 32, ал. 4 от Закона за измерванията (ЗИ) удостоверението за признаване на одобрения тип по ал. 2 и ал. 3 е със срок на валидност до изтичане на валидността на представения сертификат, но не по-дълъг от десет години. Освен одобряване на типа на средствата за измерване и издаване на удостоверение от одобрен тип, законът изисква да се извършват първоначална, респ. последваща проверка на средствата за измерване, за да се приеме, че са изпълнени изискванията на чл. 4 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. В тази насока в Раздел III „Първоначална и последваща проверка на средства за измерване“ от същия закон е регламентирано, че първоначалните и последващите проверки на средства за измерване се извършват от Българския институт по метрология или от лица, оправомощени от председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор и се удостоверяват със знаци за първоначална проверка, като последваща проверка се извършва на средствата за измерване в употреба периодично или след ремонт на средствата за измерване и се удостоверява със знаци за последваща проверка. Следователно одобряване на типа на средствата за измерване и издаване на удостоверение от одобрен тип и първоначалните, респ. последващите проверки на средствата за измерване са различни и независими едно от друго изисквания, които следва да бъдат налице кумулативно, за да е допустимо с въпросното АТСС да се осъществява контрол на участниците в движението по пътищата. Предвид всичко изложено и с оглед неизпълнението на задължението на въззиваемата страна да представи протокол за извършена техническа проверка, съдът приема, че процесното средство за измерване не отговаря на всички посочени законови изисквания. Поради това съдът счита, че в рамките на съдебното производство не е доказано, че към датата на констатиране на нарушението – 15.07.2022 г., техническото средство, с което е заснето нарушението, е било технически годно и на база показанията му може да се приеме, че е извършено нарушение.

Отделно от това, не е изпълнено и друго изискване, предвидено в Наредба №

8121з-532/12.05.2015 г., изразяващо се в ненадлежно попълване на протокола по чл. 10, ал. 1 от същата. В разглежданата хипотеза е представен протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., който съгласно трайната съдебна практика би представлявал официален свидетелстващ документ, удостоверяващ мястото, времето и начина на извършване на видеоконтрола и спазването на нормативните и техническите изисквания за неговата законосъобразност. Така принципно протоколът следва да удостоверява едновременно както кое е техническото средство, с което е било извършено измерването, така и обстоятелството, че техническото средство е разположено и използвано съгласно изискванията на производителя и нормативните предписания – чл. 6 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. В конкретния случай настоящият състав намира, че ЕФ е незаконосъобразен поради липса на доказателства, че средството е било разположено и настроено съгласно изискванията за обслужване на производителя и нормативните предписания. Ако във всеки един процес следваше пълно и главно да се установява поотделно спазването на всички, предвидени в Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. и инструкцията за експлоатация технически изисквания към монтажа и експлоатацията на АТСС, то процесът на доказване би бил неимоверно затруднен и усложнен. Затова законодателят е предвидил улеснена форма. В съдържанието на протокола по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. е предвидена възможност за удостоверяване чрез попълване на нарочно поле, с посочване на имената на удостоверилото лице и полагане на неговия подпис, че автоматизираното техническо средство е използвано съгласно нормативните предписания и изискванията, очертани в инструкцията за експлоатация. Само при кумулативното спазване на всички тези изисквания биха съществували достатъчно гаранции, че измерванията на техническото средство са точни и не са налице изкривявания, дължащи се на неправилен монтаж или експлоатация. При наличие на надлежно попълване се смята до доказване на обратното, че всички нормативни и технически изисквания са спазени и са налице достатъчно гаранции за точност на измерването. При липса на подобно попълване обаче спазването на техническите изисквания, явяващи се гаранция за изправност на техническото средство и прецизност на измерванията, не може да се презюмира. В конкретния случай в представения по делото протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. липсва попълване на полето, удостоверяващо, че автоматизираното техническо средство е използвано съгласно нормативните предписания и изискванията, очертани в инструкцията за експлоатация, както и изписване на име и подпис на длъжностно лице, което е извършило удостоверяването. Съгласно чл. 9, ал. 2 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. служителят включва автоматизираното техническо средство или система и извършва необходимите първоначални настройки за започване на автоматизирания контрол. Поради това в случая остава неясно дали са били извършени необходимите първоначални настройки. При това положение само може да се предполага, че АТСС е използвано съобразно приложимите нормативни и технологични изисквания, но административнонаказателната отговорност не може да почива на предположения. При разполагането и настройването на АТСС не по предвидения ред е възможно да се достигне до разлика в отчитането на скоростта, която от своя страна да доведе до неправилно приложение на материалния закон. Също така приемането, че контролът е осъществен законосъобразно поради липсата на доказателства, които да презумират, че не е бил осъществен по надлежния ред, би значело да се обърне доказателствената тежест в процеса и нарушителят да бъде поставен в невъзможната ситуация да доказва отрицателен факт вместо административнонаказващият орган, който носи доказателствената тежест в процеса да

доказва положителен факт, което би противоречало на правото на справедлив процес по чл. 6 от КЗПЧОС. Следва да се отбележи освен това, че такава презумпция в закона и в Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. не съществува, за да може да се приеме за осъществен този факт на базата на предположения. Нещо повече – липсата на посочване на име, фамилия и подпис на служителя в съответно предвидената за това графа би значело, че няма лице, което да носи отговорност при неправилното поставяне на АТСС, респ. неправилното отчитане на скоростта. Така в случая с оглед нередовността на описанието в протокола е налице единствено предположение, че нарушителят е извършил вмененото му нарушение, но административнонаказателната отговорност не може да почива на предположения. Отделно от това, теорията и съдебната практика отдавна са изяснили с абсолютна категоричност, че документът е конкретно и изрично писмено изявление, направено от физическо лице, което фиксира трайно сведение или информация относно факти с правно значение. За да е налице официален документ, същият следва да е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на службата му. Обстоятелството кой е издателят на акта се установява с посочване на конкретното лице, което го е съставило, и полагането на подпис на съответното място на документа. При липсата на посочване на име и подпис на служителя не става ясно въобще кой е попълнил и останалите задължителни реквизити на протокола по чл. 10, ал. 1 от Наредбата, дали това е лице, което е оправомощено да извършва видеонаблюдението, респективно дали представеният протокол въобще има характерът на официален удостоверителен документ. Поради това и при липсата на подпис на издателя, документът няма обвързваща съда сила по отношение на отразените в него факти.

Действително съдът съобрази и че поначало преценката за същественост на отсъстващи реквизити от протокола следва да се основава на съпоставка с всички останали попълнени реквизити, както и с останалите писмени доказателства от преписката. Така например, несъществени биха били: липсата на номер на първо и последно статично изображение, в случаите когато снимката отговаря по дата и час на периода на действие на АТСС, записан в протокола; липсата на посочване на общо ограничение на скоростта в случаите, когато контролът е бил осъществен в населено място; липсата на посочване на номер на служебен автомобил в случаите, когато протоколът е придружен със снимка на МПС-то; липсата на посочване на посока на движение на контролираните МПС или посока за задействане в случаите, когато контролът е осъществен и в двете посоки; липсата на посочване на брой установени с АТСС нарушения в цифри или на броя свалени статични изображения и др. Липсата на каквото и да е попълване на графата за осъществяване на контрола съгласно техническите изисквания обаче не може да се санира с никое друго доказателство, като прави невъзможно както установяването дали лицето, работещо с АТСС, е преминало обучение за работа с АТСС по смисъла на чл. 15, ал.1, т. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. (тъй като не се знае кой е служителят, настроил АТСС), така и дали техническото средство е било настроено правилно с оглед чл. 6, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., респективно дали отчитането на скоростта е било законосъобразно. Ето защо, при липса на доказателства, че средството за измерване на скоростта е технически годно и използвано съгласно изискванията на производителя и нормативните предписания, съдът не би могъл да приеме, че нарушението е установено по категоричен начин.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че останалите въведени от жалбоподателя възражения са неоснователни. В тази насока съдът намира, че

обжалвания ЕФ Серия К № 6179734 съдържа задължителните реквизити в съответствие с изискванията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП. В същия са посочени: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението (ОДМВР – Пловдив), мястото (с. Бяла река, ул. „5-та“ до № 60, общ. Първомай, обл. Пловдив), датата (15.07.2022 г.), точният час на извършване на нарушението (15:11 ч.), регистрационният номер на МПС (***), собственикът, на когото е регистрирано превозното средство (П. В. В.), описание на нарушението (управление на лек автомобил с установена скорост 87 км/ч, при ограничение 50 км/ч и превишена стойност на скоростта 37 км/ч), нарушената разпоредба (чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП), размерът на глобата (400 лв.), срокът, сметката и начините за доброволното ѝ заплащане.

Поради това съдът не констатира наличие на пороци, свързани с реквизитите на съдържанието на електронния фиш. Посочените от жалбоподателя обстоятелства – издател и дата на съставяне на ЕФ, не попадат сред тях. Константна е съдебната практика, че непосочването на обстоятелства, които не са част от нормативно установеното задължително съдържание на електронния фиш, не представлява процесуално нарушение и не обосновава отменително основание. В тази връзка следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална спрямо чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН.

Несъстоятелно е и възражението на жалбоподателя за липса на надлежно описание на мястото на извършване на нарушението. По ясен начин е посочено, че деянието е извършено на ул. „5-та“ до № 60 в с. Бяла река, общ. Първомай, обл. Пловдив. Това описание води до единствения възможен извод, че горепосочената локация се намира в рамките на населеното място, като това обстоятелство се потвърждава и от изпратеното от Община Първомай писмо, съгласно което същата попада в рамките на населеното място по смисъла на § 6, т. 49 от ДР на ЗДвП. Аргумент в тази насока е и фактът, че при извършената служебна справка от съда в „Google maps“ при въвеждане на географските координати, посочени в статичното изображение, се установява, че описаното място на извършване на нарушението е в границите на населеното място.

Съдът не споделя и доводите, наведени от жалбоподателя, относно спазването на Инstrukция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, доколкото са ирелевантни към настоящия правен спор.

Също така е необходимо да се отчете, че с § 1, т. 2, б. „б“ от Закон за изменение на Закона за движението по пътищата (обн. ДВ, бр. 54 от 05.07.2017 г.) е отменен чл. 165, ал. 2, т. 8 ЗДвП, поради което към датата на настоящото деяние – 15.07.2022 г., мястото за контрол с АТСС не следва да бъде обозначаващо с пътен знак Е24, както и точната му локация не се оповестява чрез средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на МВР. Следователно липсата на тези обстоятелства не представлява нарушение на процедурата и не засяга нейната законосъобразност.

С оглед изчерпателност по повод възражението на жалбоподателя за липса на снимка на разположението на техническото средство, следва да се отбележи, че съдебната практика последователно приема, че дори и в случаите, когато преписката не е комплектувана със снимка на разположението на АТСС, това не се цени като процесуално нарушение, което да е от категорията на съществени и не представлява самостоятелно основание за отмяна на електронния фиш.

Въпреки че няма отношение към изхода на правния спор, съдът намира за необходимо да изясни, че при издаването на процесния ЕФ не е приложена правната квалификация, съответстваща на установените факти. Деянието на жалбоподателя е квалифицирано като нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 ЗДвП, но в обстоятелствената част на ЕФ е прието, че е нарушено общото ограничение за движение в населено място от 50 км/ч. С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП в табличен вид е определена максималната стойност на скоростта на движение според категорията на ППС и мястото, където се осъществява движението, която стойност водачите не трябва да превишават при избирането на скоростта. Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 2 ЗДвП, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая стойността на скоростта, която жалбоподателят не е трябвало да превишава, не е различна от тази, определена по правилото на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Всъщност направеното в електронния фиш описание на нарушението изцяло се подвежда под състава на нарушението по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като в него никъде не се твърди да е поставен пътен знак за скорост, което е обстоятелство, включено в състава на нарушението по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП. По тези съображения съдът приема, че фактите така, както са описани в електронния фиш, се подвеждат под състава на административното нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Съгласно чл. 63, ал. 7, т. 1 ЗАНН съдът изменя акта по чл. 58д ЗАНН, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В конкретния случай би следвало да се стигне до изменение на квалификацията, тъй като не се прилага закон за по-тежко наказуемо нарушение, нито има съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, като деецът да бъде наказан за нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП с предвиденото в чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП наказание. Такъв би следвало да е изводът на съда в случай, че не беше допуснато нарушение при съставяне на протокола по чл. 10, ал. 1 от Наредбата и не липсваха доказателства за техническа проверка на средството за измерване, които съставляват по-тежък порок на обжалвания акт.

Предвид всичко изложено, процесният електронен фиш се явява незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора разноски се дължат от въззиваемата страна на жалбоподателя. Съобразно разпоредбите на чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3, вр. чл. 36, ал. 2 ЗАДв на процесуалния представител на жалбоподателя – адв. В., следва да се определи възнаграждение за осъществената правна помощ. С оглед разпоредбите на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 01.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения същото следва да бъде в размер на 400 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗАНН, РС Първомай

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш Серия К № 6179734, издаден от ОДМВР – Пловдив, с който на П. В. В., ЕГН: *****, адрес: ***, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР – Пловдив, с административен адрес: ***, да заплати на

адв. И. О. В. от Адвокатска колегия – Пловдив на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗАдв сумата от 400 лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд Пловдив в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

PX/BX

Съдия при Районен съд – Първомай: _____ п _____